

LERCHOVÁK

JARO 2019

Milí čtenáři,

jaro je tu a s ním i nové číslo našeho lerchovického časopisu. Co vás čeká tentokrát?

Velikonoční tradice si oživíte s naší doplňovačkou, těšit se můžete také na dávku veselých i tajemných příběhů, které vás pohltí, nebo na rozhovory tří generací, od nichž je tak těžké se odtrhnout, že možná prosvihnete začátek hodiny. Co byste si doporučili k poslechu, jaký máte názor na školní uniformy? Právě na to jsme se vás ptali a výsledky se dozvíte v našich anketách. Vše jsme okořenili luštěním, vtipy a komiksovým okénkem. Příjemnou zábavu a začtení!

Tým Lerchováku

VELIKONOČNÍ ZVYKY

DEN PO DNI

Dokážeš doplnit správné názvy jednotlivých dní Svatého týdne?

----- **pondělí**

→ Představovalo začátek jarního úklidu v domácnostech.

----- **úterý**

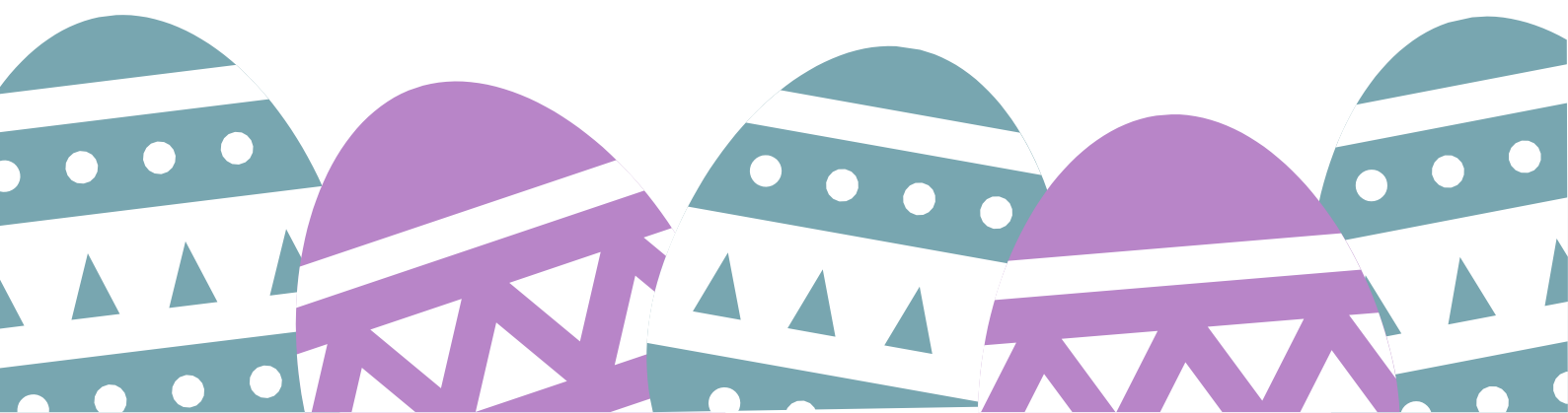
→ Uklízelo se a vymetaly se pavučiny z koutů.

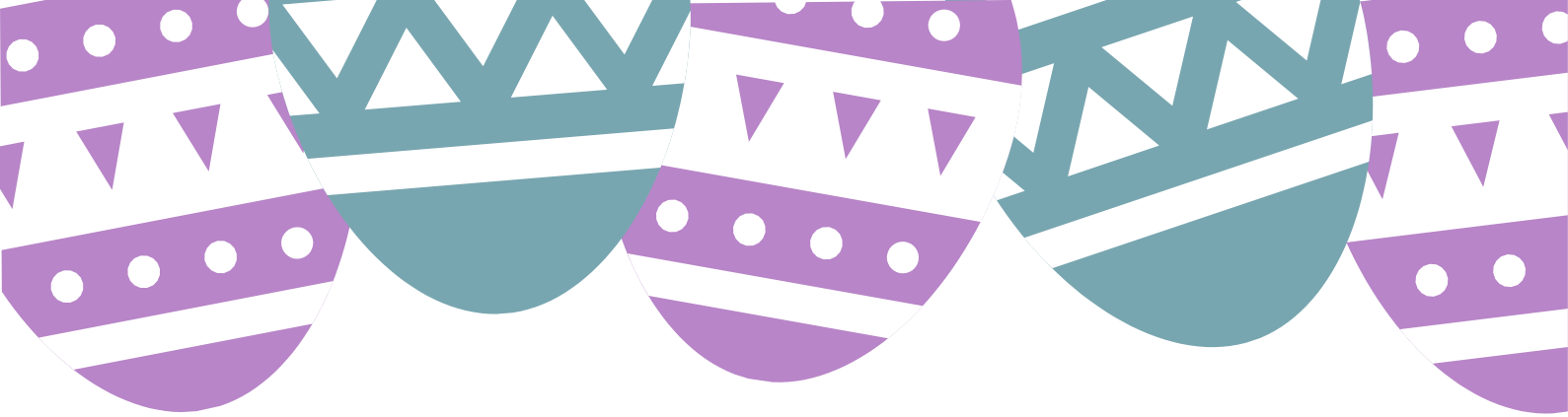
----- **středa**

→ Připomíná Jidášovu zradu. Kdo se tento den mračí, bude se mračit každou středu v roce. Takže se usmívejte! Zvykem bylo důkladné vymetání komínů zanesených sazemi.

----- **čtvrtek**

→ Poslední den, kdy jsou slyšet kostelní zvony, poté utichnou až do soboty (odlétají do Říma). Když zvony utichnou, místo nich chodí děti po vsi s klapáčkami a řehtačkami. Je také dnem poslední večeře Ježíše Krista. Měli byste sníst něco zeleného, a upevnit tak své zdraví. Z kynutého těsta si můžete upéct jidáše.

pátek

→ Největší půst, den soudu a ukřižování Ježíše Krista. Pokud chcete najít poklad a zbohatnout, hledejte ho právě tento den. Zem se otevírá a ukazuje skryté poklady. Nepracovalo se v sadu a na poli a nesmělo se prát prádlo (máčelo by se v Ježíšově krvi).

sobota

→ Sobota je dnem zdobení vajíček, pletení velikonočních pomlázek z vrbového proutí. Pečou se beránci a mazance.

neděle

→ Ze soboty na neděli došlo ke zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Noc byla označována za „velkou“, proto název Velikonoce. V neděli se také začala jíst tradiční velikonoční jídla – vejce, mazanec, beránek, víno a chleba. Na Boží hod se setkávaly jen nejbližší rodiny, bez přátel a známých.

pondělí

→ Brzy ráno vycházeli chlapci – koledníci s pomlázkami šlehat děvčata, aby z nich vyhnali nemoci a lenost. Dostávali od děvčat malovaná vajíčka a cukroví. Proutí, ze kterého se pomlázky pletly, byla přisuzována životodárná síla. Kdo dostal pomlázkou, ten omládl.

Řešení: Modré (žluté) pondělí, Sedmivé úterý, Škaredá středa (Sazomenná středa), Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota, Velikonoční neděle (Boží hod velikonoční), Velikonoční pondělí

Velikonoce dříve a dnes

Velikonoce jsou pro mě svátky, které nepatří mezi mé nejoblíbenější. Už jste vy, holky, přemýšlely, co z Velikonoc vlastně máme? Já většinou obdržím pouze modřiny od pomlázek, které se vystřídají na mém pozadí. Jediným pozitivem Velikonoc jsou pro mě velikonoční prázdniny. A proto se ptám, mají se Velikonoce vůbec ještě slavit? Kolik chlapců si dnes dojde natrhat vrbové proutky? Kolik chlapců umí uplést pomlázku? Ještěže existují obchody, ve kterých si vše, co k Velikonocům patří, můžeme koupit.

Také by mě zajímalo, kolik dívek vyfukuje a maluje vajíčka. A stojí o ně ještě někdo? Podle množství rozbitých vajíček válejících se v okolí domů soudím, že to s tím zájmem už nebude tak horké.

O tom, jak probíhaly Velikonoce dříve, slyším od svého dědečka nebo maminky. Dříve měl tento svátek své kouzlo a svou křesťanskou tradici a řekla bych, že nebyl nikdo, kdo by se na ně netěšil. Na rozdíl od dnešní doby, kdy koledníci spí do jedné odpoledne a dívky vypínají zvonky a dělají, že nejsou doma.

Velikonoce jsou hezký svátek, ale o jejich budoucnost se bojím. Snad jej moje děti nebudou znát pouze z vyprávění nebo z filmů pro pamětníky. To by byla škoda.

Veronika Pražáková, 8. C

Adéla Jandová, 6. A

Jarní příběhy

Záhada zlatého vajíčka

Nastalo Velikonoční pondělí. Chlapci se chystali na pomlázku a děvčata dodělávala vajíčka. Byl to den jak malovaný, sluníčko svítilo a vše se zelenalo. Kluci vyrazili na pomlázku, u prvního domu si vykoledovali vajíčko, u druhého taktéž. A tak to šlo dál a dál. Jedno z vajíček, které dostali, však nebylo jen tak ledajaké. Celé se třpytilo a mělo zlatou barvu, až z něj přecházel zrak.

Po příchodu domů se smutkem zjistili, že jim právě zlaté vajíčko chybí! Vyšli se podívat ven, jestli jim nevypadlo, ale nikde nebylo. Postupně prošli celé městečko znovu, ale nenašli nic. Zklamání se vydali zpátky domů a vtom se na stromě něco zalesklo. Zvědavě tím směrem upřeli zrak a uviděli straku! Spokojeně hleděla na jejich zlaté vajíčko, které schovávala ve svém hnízdě.

Kamča Němcová, 6. A

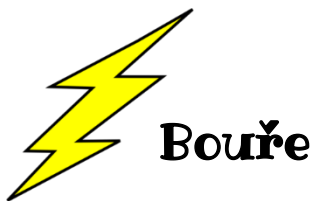
Špatné houby

Zajíc Šunka šel do lesa nasbírat si pár hub na večeři, ale nebyl tam sám. Za stromem stála stará jezevčice Gertruda. Šunka si jí ale nevšiml, a to byla osudová chyba. Gertruda totiž byla jedním z nejhladovějších tvorů v lese. Šunka si v poklidu sbíral své houby, popošel pár metrů a...Gertruda už pelášila s jeho houbami domů! Jakmile Šunka zjistil, že jeho košík je pryč, volal na celý les: „Houby moje, kde jste?!“ Celý nešťastný se po chvíli odebral domů a najednou po cestě uslyšel hlas přicházející z nedaleké nory: „Hmmm, to jsou dobré houbičky, mňam, mňam.“ Šunka zpozorněl, chvíli vyčkával, pak vlezl dovnitř a na zemi našel spící Gertrudu. Nevěděl, co má dělat, vtom se však jezevčice začala probouzet, tak vzal nohy na ramena. Utíkal, jak nejrychleji dovedl, a po příchodu domů celý udýchaný zjistil, že má koš s houbami doma!

Gertruda totiž vyměnila zajícův kradený koš za své houby. Ptáte se proč? Myslela si, že nasbírala špatné a ošklivé houby, ale mýlila se. Šunka si nakonec pochutnal na výborné smaženici, přestože to byl on, kdo nasbíral špatné houby. Šunka měl pro tentokrát štěstí a v případě Gertrudy opravdu platí pořekadlo, že „kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“

Any Pfeiferová, 6. A

Bouře

Jdu po tajemné cestě. Krásná, ale krutá bouře se nade mnou prohání jako laně po poli. Je temná noc a všichni už dávno spí jako nemluvnata. Opatrně jdu a rozhlížím se kolem sebe. Všude panuje neklidné ticho. Stromy si ve větru šeptají. Jejich stíny jsou velmi tmavé a já mám strach. Hromy křičí na všechny okolo. Silný déšť mi zmáčel mé oblečení. Zatažená obloha zakryla krásně zářící měsíc. Není vidět na krok. Bloudím ve tmě jako slepý člověk. Nic nevidím. Slyším jen praskání větví pod nohama. Větve a jehličí mě bodá po celém těle jako tisíc jehliček. Znovu udeří hrom. BUM! Strom spadl přímo na mě. Jsem zavalena pod mohutnou borovicí a nevím, co mám dělat. Cítím se úplně bezmocně. Stíny neklidné lesní zvěře se kolem mě míhají jako auta na silnici. Nemohu se hýbat, nemohu mluvit. Nemohu křičet, protože mě nikdo neuslyší. Hledím na černotu okolo mě a přemýšlím, co jsem tomu krutému živlu udělala. Marně se pokouším vstát. Bouře stále nechce ustát. Začíná pomalu svítat a já začínám vidět. Vidím všechnu tu spoušť, kterou ten krutý živel napáchal. Bouře neustává. Kolem mě není živá duše. Ztrácím naději, že mě někdo najde a zachrání. Jsem zmrzlá jako rampouch. Mám hlad a velkou žízeň. Otvírám pusu a malé trpytivé kapičky deště mi padají do pusy.

V nedalekém městě jsou všichni od rána neklidní. Holubi zběsile létají nad domy. Bezmocné slunce se pokouší rozehnat velká tmavá oblaka a odehnat bouři. Snaží se marně. Všude kolem mě padají mohutné stromy jako jablka ze stromu. Bouře se směje a nabírá na síle. Zmatená a vyděšená lesní zvěř pobíhá okolo a přeskakuje popadané stromy. Snaží se přežít. Koukám na to všechno a sama sebe se ptám: „Proč?“ Má naděje na záchranu se úplně ztratila. Zavírám oči a modlím se, abych přežila. Spadl další strom a zavalil srnu. Její bezmocné mládě smutně pobíhá okolo. Usínám. Zdá se mi krásný sen. Najednou shora vidím svou rodinu. Všichni vzlykají jako malé děti. Bouře si vzala to, co chtěla. Mou duši. Už nikdy nebudu moci slyšet smích mých nejbližších. Město se dozvědělo novinu o mém úmrtí. Město má najednou smutný nádech. Všichni si mezi sebou šeptají různé věci. Všichni truchlí.

Veronika Šrejmová, 8. A

Karneval

Jednoho teplého dne se chtělo vajíčko vypravit na karneval, ale nemělo kostým. Blížily se Velikonoce, a tak ho napadlo zajít za lidmi a nechat se od nich obarvit. Po příchodu do domu uvidělo všude na podlaze skořápky od vajec, tak šlo do kuchyně a tam... spatřilo vajíčkovraždu! Omdlelo a málem se rozbilo, kdyby ho býval nespokl pes. Další den se vajíčko dostalo ze psa ven a rozhodlo se, že jeho kostýmem bude...

„Cink, cink, cink!“ zazvonil budík a zjistil jsem, že to byl sen. Ucítil jsem vůni vajíček a šel se nasnídat.

Zdenda Peňáz, 6. A

Tajemné místo

oči Adély Šroubové, Natálie Březinové a Martina Cupáka

Nacházím se na studeném a temném místě. Všude kolem se toulají krvežíznivé stíny a ozývají se podivné zvuky. Lampsy jsou jako vyhaslé hvězdy. Jen jedna, která svítí jako milion hvězd, se na mě směje a říká: „Pojď blíž!“ Mezi stromy se objevila velká žlutobílá koule, která vrhá pošklebující se stíny. Jdu dál po cestě pichlavé jako tisíc jehel. Přicházím k lampě, která září tak, až mé oči pláčou, a zahlédnu velký mračící se dům, který stál na počátku jakéhosi městečka. Přistoupím zvědavě blíže tam, kam mě krvežíznivé stíny volaly. Najednou mě zatáhne za ruku černé stvoření a stahuje mě mezi svůj lid. Jsem bezmocná, sama v tajemném a umírajícím domě, je jich tady hodně, černých krvežíznivých stínů s touhou mě zabít. Přenesly mě do místnosti, kde jsem zavřela navždy své modré oči jako nebesa. V tu chvíli jsem uslyšela svou poskakující krabičku a probudila se do dne plného teplých paprsků slunce.

Adéla Šroubová, 8. A

Stojím před obrovskými zrezlými vraty. Jsou obrostlé křovím, jeho temné a nepřátelské oči zírají přímo na mě. Chtěla bych přistoupit blíž, ale jeho dlouhé ostnaté ruce mi to nechtějí dovolit. Stejně však vidím malou škvírou, co skrývají. Najednou poznávám dětský už skoro polozbořený kolotoč. Vzpomínky mě táhnou přes zlověstné křoví. Proklouzla jsem dovnitř pořezaná, jako bych prošla tisícem nožů. Z temného ticha mě vysvobozuje hrůzostrašný skřípot starých houpaček. Krvavé slzy mě pálí v očích a prořezávají si cestu po mých mrazem červených tvářích. Jsem sama. Vybledlá červená skluzavka už mě netěší tolik, co dříve. Procházím kolem všech už dávno zapomenutých dětských atrakcí. Konečně jsem došla pichlavou cestou posetou jehličím až ke starému zchátralému altánku. Jeho svatebně bílá barva už je ale dávno sloupaná a na maličkých lavičkách, které jsou umístěné v srdci starého altánku, jsou klíčem vyřezané neznámé iniciály. Marně hledám ty své. Nevědomě si lehám na poškrábanou lavičku a padám do hlubokého spánku.

Natálie Březinová, 8. A

Zastavil jsem se na temném rozcestí, po jehož boku vedly aleje z jehličnatých stromů. Byla noc. Ticho. Připadal jsem si, jako by na mě zíralo tisíc očí, přitom jsem věděl, že jsem v lese sám. Strach mě dováděl k šílenství. Rozhodl jsem se, že zvolím cestu, která vedla doprava. Po několika minutách se cesta začala zužovat, až jsem nakonec došel k jejímu konci. Začal jsem být paranoidní. Každá cesta, po které jsem se v tomto lese vydal, končila po pár minutách. Myslel jsem, že není cesty zpět, dokud jsem na cestě nezahlédl starého muže v kápi s dřevěnou holí v pravé ruce. Připadal mi zdejší, a jelikož moje mysl byla zatemněna strachem, tak jsem se k muži rozběhl a chtěl jsem ho popadnout za ramena. Nic. Mužem jsem proletěl jako peříčko a spadl jsem na zem. Když jsem se poohlédl po muži v kápi v naději, že to byl pouze stín, tak mu zčervenalo oko. Myslel jsem si, že zešílím, poté jsem omdlel. Druhý den jsem se probudil v nemocnici s červeným okem. Když jsem se k tajemnému místu vydal o pár týdnů později ozdoben páskou přes červené oko, zjistil jsem, že každá cesta na onom místě vede dál a žádná nikde nekončí.

Martin Cupák, 8. C

Ďas

Anička měla moc ráda d'asy mořské.

Byla to ohyzná ryba, ale Aničce se líbila.

Celkem často se na d'asy dívala v atlasech ryb.

Čeňka, Aniččina přítel, napadlo, jestli by si nemohla pořídit d'asa.

Docela se tento nápad Aničce líbil.

Ďasa si chtěli vybrat ihned, jenomže ho ve zverimexu neměli.

Encyklopedie a atlasy ryb jim napověděly, že d'as je hlubinná ryba, proto ho nikde nemají.

Filipínské záchranářské centrum nabízelo dva d'asy.

G-mailem napsala ochranářům, že by jednu rybu ráda koupila.

Hrozně rychle bylo Aničce odepsáno, že ryba stojí 1 Kč a bude odeslána co nejdříve.

Chvíli Anička přemýšlela, jestli ryba třeba někoho nesnědla, když ji prodávají tak levně.

Ihned potom, co na internetu zjistila, že v poslední době d'as nikoho nesnědl, si řekla, že d'as má moc hezké zuby a že není pravděpodobné, aby někoho zakousl.

Jakmile d'as přišel poštou, přečetla si pět set stránkové doporučení, jak chovat d'asa.

Když doporučení přečetla, vzala krabici s d'asem do temné místnosti a otevřela ji.

Lampička, která svítila v akváriu, byla jediným důkazem, že tam d'as je.

Mořský d'as se ve velkém akváriu hned zabydlel.

Neplaval si však v akváriu tak vesele jako dřív.

Ňufík, tak se d'as jmenoval, byl smutný.

Opravdu smutný.

Proto ihned kontaktovala záchranáře z filipínského centra, aby s nimi tuto situaci probrala.

Quido, to je ta správná volba, Ňufík potřebuje kamaráda.

Rybu rychle zabalili a poslali Aničce express.

Řešení Aniččina problému bylo na cestě.

Strašně moc si přála, aby se Ňufík a Quido skamarádili.

Štěstí jí přálo.

Téhož dne dorazil Quido.

Ťuk ťuk, máte tady zásilku z Filipín.

Už je to tady.

V okamžiku, kdy vypustila Quida do akvária k Ňufíkovi, věděla, že vyhrála.

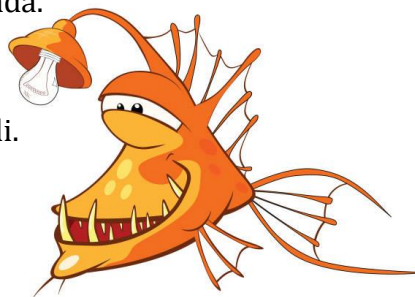
Wattová žárovka, kterou si na ně svítila, jí prozradila, že to budou opravdoví přátelé.

Xylofon, který měla Anička zrovna při ruce, zahrál vítěznou píseň.

Yes, dokázala jsem to, pomyslela si Anička.

Zdá se, že teď už bude všechno, jak má být.

Žádné smutky a hodně rybí radosti.

Helena Šperlová, 8. A

Co do uší?

Co stojí za to si poslechnout?

Vaše tipy daly dohromady holky ze 7. A.

6. A

- Justin Bieber – Baby
- Marcus and Martinus – Girls
- Pavel Řehoř – Řízek
- Pavel Horejš – Učitel

6. B

- Těžkej Pokondr – Raketák
- PTK – Nevezmu tě z klubu domu 3
- Earth – Voodoo
- FattyPillow – Fortnite Song
- Adam Kajumi – Všechno je alright

6. C

- Pavel Horejš – Levný kafe
- Jan Werich – Babička Mary
- Maxim Turbulence – Jede, jede mašinka
- Karel Gott – Trezor
- Karel Gott – Raketák

7. A

- Karel Gott – Trezor
- Adam Kajumi – Všechno je alright
- Queen – Bohemian Rhapsody
- Maxim Turbulence – Vysoký jalovec
- DJ Horny – Kaďák

7. B

- Síma – Spolu
- Post Malone – Better Now
- Lil Peep – Falling Down
- PPAP – Pikotaro
- Queen – Bohemian Rhapsody

7. C

- Dorian – Petr Pan
- Queen – We Will Rock You
- Lina Karo – Honey
- Šmoulové – Nesu klády
- The Wheels on the Bus – Autobus

8. A

- Dáda Patrasová – Čokoláda
- Karel Gott – Trezor
- Míša Růžičková – Popelář
- Karel Gott – Včelka Mája
- Maxim Turbulence – Jede, jede mašinka

8. B

- YNW Melly – Murder On My Mind
- Lil Peeps – Yesterday
- Lil Pump – Boss
- Lil Pump – D Rose
- Lil Pump – Off White

8. C

- Adam Kajumi – Basic Boy
- Michal David – Nonstop
- Slipknot - All Out Life
- Adam Kajumi – Všechno je alright
- Karel Gott – Být stále mlád

9. A

- FiFqo – Eyo Eyo
- Fíha tralala – Bum bác
- Papagei – Cococo
- Sifon – Jdeme na pivo
- Hana Zagorová – Duhový bál

9. B

- Bob Marley – A Lalala Long
- 6IX9INE – Billy
- Pavel Horejš- Levný kafe
- Věra Špinarová – Raketou na Mars
- Lil Pump – Boss

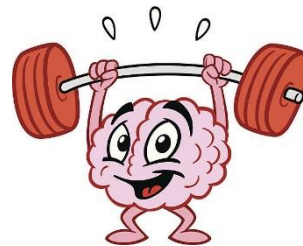
9. C

- Queen – Bohemian Rhapsody
- Queen – Don't Stop Me Now
- Katy Perry – Firework
- Ivan Mládek – Jožin z bažin
- Peha – Spomal

Andrea Pretlová, 8. A

UHÁDNEŠ TO?

Zkus potrápít své mozkové závity našimi hádankami!

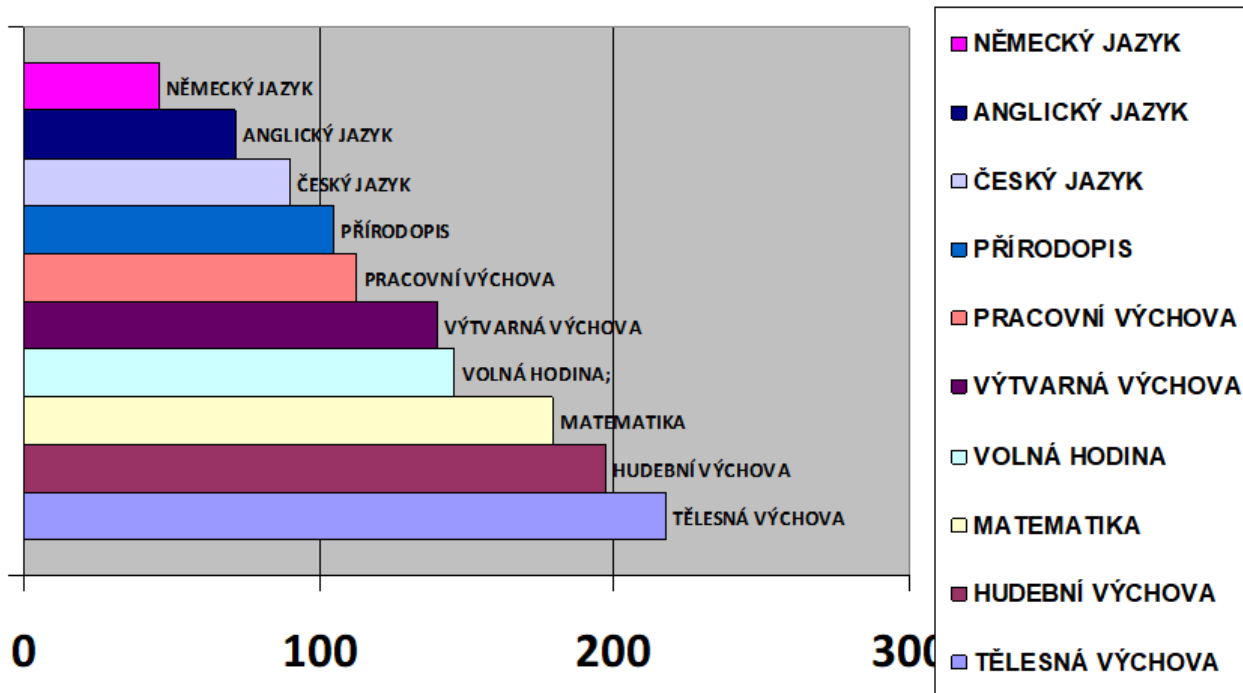
1. Jsem rybář, sítě však roztahuji na suchu, chytám ryby, co létají ve vzduchu.
2. Nemá plíce, přece dýchá, studená a věčně tichá, věčně pije na své zdraví v brnění, co nerezaví.
3. Kdo mne má v kapse, nemá v ní nic.
4. Patří ti to, ale ostatní to používají víc než ty. Co je to?
5. Člověku jsem dobrý druh, stvořil jsem mu džbán i pluh, les mě živí, voda hubí, jen dej pozor na mé zuby!
6. Všechno žere, všechno se v něm ztrácí, stromy, květy, zvířata i ptáci. Hryže kov i pláty z ocele, tvrdý kámen na prach semele. Města rozvalí a krále skolí, vysokánské hory svrhne do údolí.
7. Hled'me na ni, parádnici: puntíky má na čepici. Bílý závoj, nožka laní – pozor na tu lesní paní!
8. Otec má na tisíce synů, každému čepici sjeďná, ale sobě nemůže.
9. Bez nohou jsem, břicho mám, bez hlavy, hubičku mám, bez sluchu, ucho mám, nedýchám, ač hrdlo mám.

Lerchovák na výzvědech

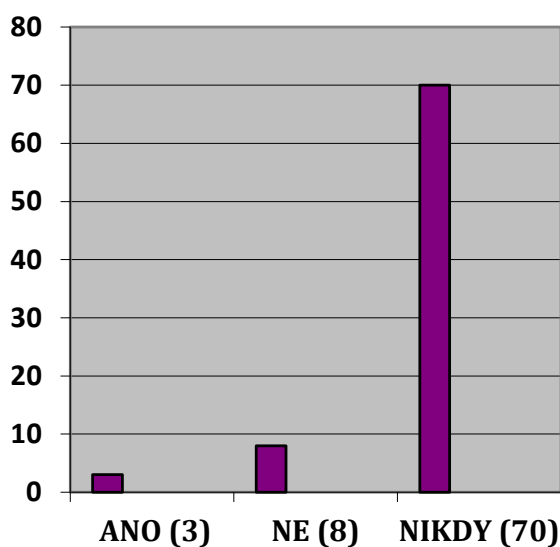

1. Jaké předměty jsou pro vás nejdůležitější?

Počet dotazovaných: 17 tříd (12 tříd na 2. stupni, 5 tříd na 1. stupni)
Zpracovaly: Natálie Hachová, Adéla Mužíková, 7. B

2. Chtěli byste školní uniformy?

Počet dotazovaných: 81 žáků 2. stupně
Zpracovaly: Kristýna Do, Karolína Hromádková, 7. B

Jak to vidí tři generace?

Pohled první

1. Vyskytla se někdy u vás ve třídě/škole šikana?

Dvacetiletá osoba: Ano, vyskytla a bohužel se netýkala jen jednoho žáka. Nebudu zacházet do detailů, ale šikana byla, je a bude. Proto si myslím, že by učitelé a celkově školy měli věnovat této problematice větší pozornost.

Čtyřicetiletá osoba: Bohužel ano, byla u nás ve třídě dívka s jednou nohou kratší a děti se jí posmívaly. Většinou kluci, ale my, holky, jsme se jí vždy zastávaly. Tak to pro ni nebylo tak těžké.

Šedesátiletá osoba: V naší době to nebylo. Nepamatuji si nic takového. Děti blbnuly, ale šikana, to ne.

2. Měli/mají podle tebe žáci dostatečný respekt k učitelům?

Dvacetiletá osoba: Většina se chovala s úctou a respektem, ale některé výjimky se našly. Momentálně je to určitě horší, bohužel to není jen učitelem, ale i rodiči.

Čtyřicetiletá osoba: Měli, když jsem chodila do školy. Rodiče nás k tomu vedli a pan učitel byl někdo. V dnešní době je to horší, ale doufám, že je více dětí, které respekt a úctu k učitelům mají.

Šedesátiletá osoba: Ten respekt tam byl. Muselo se poslouchat a učitel nebyl jen učitel, ale pan učitel.

3. Měla jsi někdy pocit, že učení bylo moc těžké?

Dvacetiletá osoba: Ano, někdy mi přišlo, že méně podstatné předměty jsou probírány zbytečně do detailů.

Čtyřicetiletá osoba: Záleželo, jaký to byl předmět. V době, kdy jsem byla ve škole, tak určitě ano, ale dnes se na to dívám jinak.

Šedesátiletá osoba: No to jo, někdy jo, někdy ne, podle předmětu.

4. Jaký máš názor na tělesné tresty? Myslíš si, že by se měly znovu zavést?

Dvacetiletá osoba: Tělesné tresty nejsou třeba. Děti se rodí pořád stejné, ale rodiče a výchova se mění. To je ten problém.

Čtyřicetiletá osoba: Tělesné tresty... Záleží, jak to kdo bere, určitě ne nějaké mlácení dětí, ale u největších zlobičů zatahání za ucho nebo pohlavek nikdy neuškodil.

Šedesátiletá osoba: To radši ne. Řekla bych, že ne. Učitelé si dovozovali až moc. Někteří byli opravdu tvrdí.

Natálie Březinová, 8. A

Pohled druhý

1. Jaký byl tvůj oblíbený film/seriál, když jsi chodila na základní školu?

- babička (68): Asi Za trnkovým keřem.
- mamka (47): Angelika.
- Sára (15): Pán prstenů nebo Hobit.

2. Co jsi dělala ve svém volném čase, když jsi byla malá?

- babička (68): Hrála jsem si venku s míčem.
- mamka (47): Pletla jsem svetry.
- Sára (15): Většinou jsem si psala se svými přáteli přes sociální sítě.

3. Kdy jsi dostala/koupila sis svůj první telefon?

- babička (68): Když mi bylo kolem 60 let.
- mamka (47): Když mi bylo 28 let.
- Sára (15): Když jsem chodila do třetí třídy.

4. Jaké jazyky ses učila na základní/střední škole?

- babička (68): Jazyk našich bratří.
- mamka (47): Ruštinu a němčinu.
- Sára (15): Angličtinu, němčinu a slovinštinu.

5. Jaké jsi měla/máš povinnosti, když jsi byla malá?

- babička (68): Starat se o mladší sourozence.
- mamka (47): Krmit dobytek a chodit na kopřivy.
- Sára (15): Nosit věci ze sklepa, které máma potřebuje.

6. Co/koho jsi ráda poslouchala, když jsi chodila na základní školu?

- babička (68): Karla Gotta.
- mamka (47): Dalibora Jandu, Kroky.
- Sára (15): Jennifer Lopez.

7. Nosila/nosíš ráda věci, které byly/jsou v módě?

- babička (68): Ano.
- mamka (47): Ano, kdybych je měla.
- Sára (15): Ano, ráda nosím oblečení, které je v módě.

8. Kam jste jezdili na dovolenou o prázdninách, když jsi byla malá?

- babička (68): Nikam, na tábor.
- mamka (47): Na Moravu za tetou.
- Sára (15): Do Chorvatska, Turecka a Itálie.

9. Kolik jste měli doma aut, když jsi byla malá?

- babička (68): Žádné, na vesnici bylo pouze jedno auto, jinak chodili všichni pěšky.

- mamka (47): Jedno, když jsme jezdili na prázdniny.
- Sára (15): Měli jsme tři auta.

10. Jaké ovoce, pěstované v jiných státech, jste doma jedli, když jsi byla malá?

- babička (68): Žádné.
- mamka (47): Pomeranče a banány jenom na Vánoce.
- Sára (15): Ananas, mango... Všechno, co jsme chtěli.

11. Co tě štvalo, když jsi byla malá?

- babička (68): Nesměla jsem chodit do kina.
- mamka (47): Musela jsem nosit oblečení po sourozencích.
- Sára (15): Když mi máma česala vlasy nebo když jsem se musela učit, když jsem byla na dovolené.

12. Jaké pomůcky používali vaši učitelé, když jsi chodila na základní školu?

- babička (68): Dřevěné ukazovátko.
- mamka (47): Plakáty s učivem.
- Sára (15): Počítač a interaktivní tabuli.

13. Co ti chybí z dob tvého mládí?

- babička (68): Ceny.
- mamka (47): Krásné české filmy a písně, bezstarostnost a kino za 6 Kčs.
- Sára (15): Že moji rodiče nebyli rozvedení.

14. Co jste doma jedli, když jsi byla malá?

- babička (68): Brambory a chleba, husté polévky.
- mamka (47): Králíky.
- Sára (15): Svíčkovou, lasagne.

Anna Dohnalová, 8. A

Pohled třetí

Eliška (předškolák, 6 let)

1) Jak si myslíš, že bude vypadat den ve škole?

Nejdřív přijdu do školy a vyndám si učebnice. Potom pozdravím paní učitelku a budu se učit. Potom půjdeme na oběd, půjdeme na procházku a pak si pro mě maminka přijde.

2) Čeho se na škole nejvíc bojíš?

Že dostanu špatnou známku: 5.

3) Na jaký předmět se těšíš nejvíce?

Asi na tělocvik a hudebnici.

4) Na jaký předmět se netěšíš?

Na matematiku.

5) Těšíš se do školy?

Ano, strašně moc.

Barunka (1. stupeň, 10 let)

1) Změnila bys něco na škole?

Ani ne.

2) Jaký je tvůj nejoblíbenější učitel?

Veronika Hušáková.

3) Jaký předmět tě baví nejvíc?

Matematika a vlastivěda.

4) Jaký předmět tě naopak nebaví?

Výtvarka.

5) Baví tě škola? Proč?

Ani ne, nebaví mě se učit.

Natálka (2. stupeň, 14 let)

1) Změnila bys něco na škole?

Ne.

2) Jaký je tvůj nejoblíbenější učitel?

Marie Bálková.

3) Jaký předmět tě baví nejvíce?

Tělocvik.

4) Jaký předmět tě naopak nebaví?

Dějepis.

5) Baví tě škola? Proč?

Ano, jsou tam super lidi.

Lukášek (střední škola, 15 let)

1) Změnil bys něco na škole?

Ano, začíná moc brzy a úplně bych vynechal dějepis, přírodopis, zeměpis, výchovu k občanství, výchovu ke zdraví a chemii.

2) Jaký byl tvůj nejoblíbenější učitel na základní škole a jaký teď?

Na základce Honzík Sulan a teď na střední asi náš třídní Beneš.

3) Jaký předmět tě nejvíc baví?

Daně.

4) Jaký předmět tě nebaví?

V podstatě všechny ostatní, ale nejvíc čeština.

5) Baví tě škola? Proč?

Ne, je nudná.

Miloušek (dospělý, 43 let)

1) Jaká byla škola, když si byl malý?

Nezlobili jsme, o přestávkách jsme museli chodit venku dokola. Nesměli jsme svačit v lavici a nesměli jsme jíst ani pít při hodině.

2) Jaký byl tvůj oblíbený učitel?

Můj bývalý chemikář.

3) Jaký předmět tě bavil?

Matika, fyzika, chemie, tělocvik, hudebka a pracovky.

4) Jaký předmět tě naopak nebavil?

Čeština a dějepis.

5) Vrátil by ses do školy?

Ano, na základku ano, ale s vědomostmi jako mám teď, abych mohl být hned po paní učitelce nejchytřejší.

Babička Věruška (důchodce, 64 let)

1) Jak vypadala škola za tvých mladých let?

Při hodině jsme byli potichu a hodní, o přestávkách jsme většinou zlobili.

2) Jaký byl tvůj oblíbený učitel?

Oldřich Míča, který učil matematiku, fyziku a tělocvik.

3) Jaký předmět tě bavil?

Čeština a přírodopis.

4) Jaký předmět tě naopak nebavil?

Fyzika a chemie.

5) Vrátila by ses do školy?

Ano, moc ráda.

Andrea Pretlová, Veronika Šrejmová, 8. A

Zalušti si!

P	Z	E	T	A	K	Y	L	Z	V
E	Ř	V	Ž	T	J	L	I	W	R
L	T	Y	B	A	L	Y	Ú	Ý	K
Y	U	É	L	K	P	S	A	U	M
N	O	Ž	Ý	Y	L	Ý	Ň	N	L
Ě	N	V	S	L	Ý	L	R	Y	Ý
K	Y	F	K	O	T	Ř	L	L	N
O	L	Ó	A	P	V	Š	Ý	P	Ě
V	P	T	T	C	A	V	K	D	Y
J	U	I	Á	Z	T	Y	O	S	Ú

BLÝSKAT, LYSÝ, LÝKO, MLÝN, PELYNĚK, PLYN, PLYNOUT, PLÝTVAT,
POLYKAT, VZLYKAT

**Najdeš je všechny?
Procvič si angličtinu s osmisměrkou**

Easter Word Search

eggs	spring	hunt	gift
bunny	April	candy	sun
rabbit	Sunday	vacation	duckling
chick	basket	lamb	holiday

Vtipy

Pan Spejbl: „Vy máte ale krásné zuby, paní Kateřino.“
„Ty mám po mamince,“ chlubí se paní Kateřina.
Pan Spejbl: „Tak to máte štěstí, že vám pasují.“

Farář se ptá Pepíčka: „Modlíte se před jídlem?“
A Pepíček: „No, jen když máme jíst houby, co nasbíral táta.“

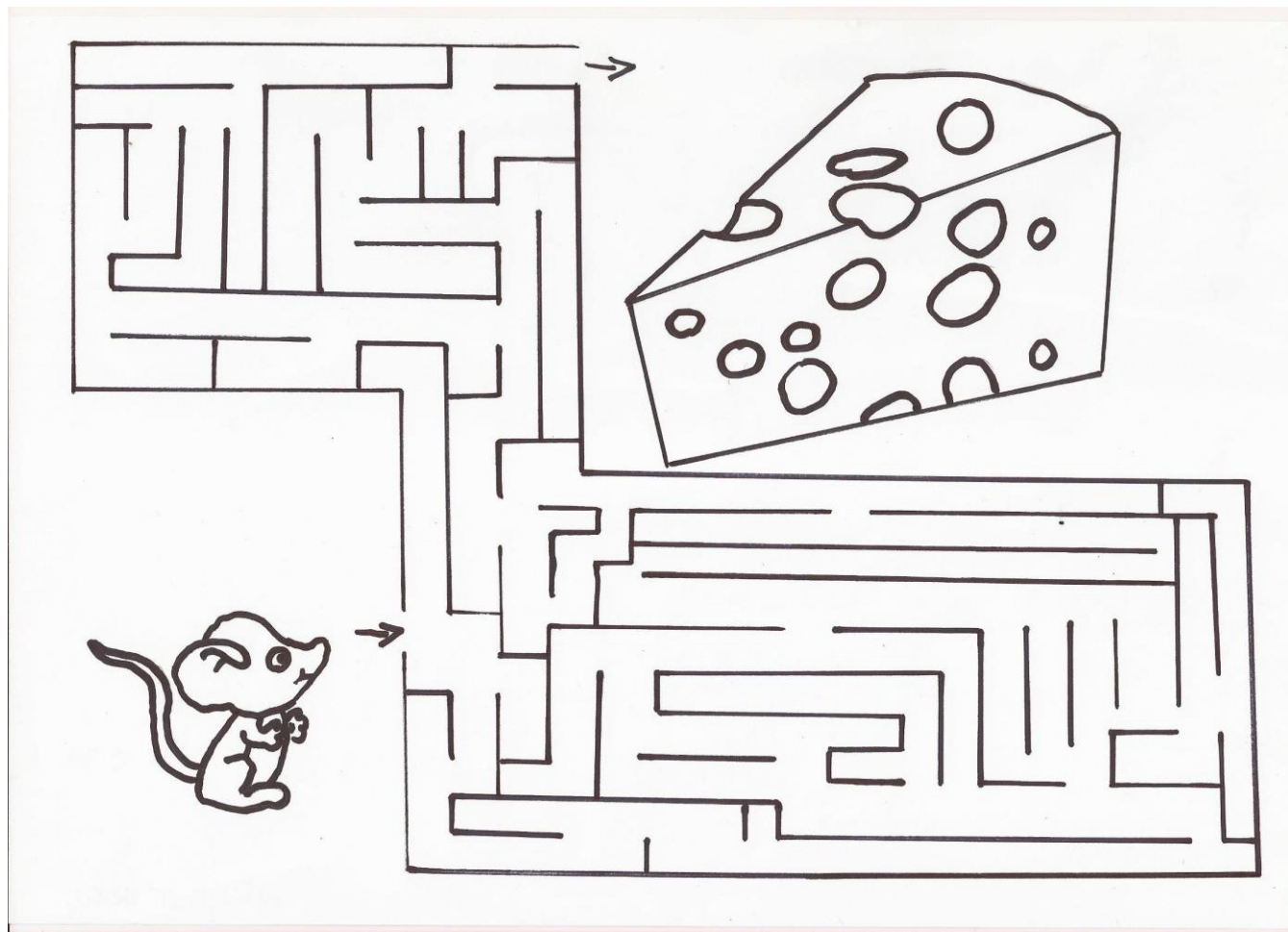
Pětkař přijde domů a volá: „Mámo, táto, dostal jsem dvojku!“
„No výborně, z čeho?“
„Z chování.“

Denisa Machová, 7. C

Víte, proč je u letadla vrtule?
Aby chladila pilota. Zkuste ji vypnout a uvidíte, jak se pilot opotí.

Tomáš Keila, 8. A

Najdeš cestu ven?

Ondra Kubal, 7. B

Po listí padají stromy

Ležím na louce pod velkou břízou a pozoruji nebe. Mraky plují po obloze jako lodě po oceánu a já vzpomínám, vzpomínám na toho člověka, který mi změnil pohled na svět a vlastně i celý život.

Chlapec, který to měl v hlavě stejně jako já, stejně špatně. Vzpomínám na naše konverzace do pěti do rána, na společný smích i pláč. Na to, jak jsem mu věřila a podléhala každou minutu celé dva roky. Celé své srdce a veškerý čas jsem věnovala přesně tomu člověku, před kterým mě rodiče vždycky varovali. Pomalu se stmívá a slzy, jež mi tečou po tvářích, vytvářejí souhvězdí společně s píhami, které mám na obličejích. Nemůžu zapomenout. Je to, jako když jde zamilovaný pár do parku a do kmenu stromu nožem vyryje svá jména. Myslí si, že je to krásné, že je to něco jako význam lásky a gesto, že spolu zůstanou navždy. Neuvědomují si ale, že to ten strom poškodí a už nikdy nebude takový, jako býval dřív.

Některé věci se s námi zkrátka potáhnou celý život, aniž bychom chtěli. Nejhorší na tom je, že ačkoliv bych chtěla zapomenout a celé to vymazat, mám to stále před očima a pamatuju si to, jako by se to stalo včera.

Občas hulil trávu, ale neměla jsem mu to za zlé. Hřích je přeci jen věc názoru. Věděla jsem, že má problémy doma a sám se sebou, a tak jsem se mu snažila pomoci. Postupně se ale začal uzavírat do sebe a jeho nálady se měnily stejně rychle jako počasí v dubnu. Chtěl být sám, tak jsem ho na pár týdnů opustila. Netušila jsem ale, že mě vymění za drogy. Začal postupně padat dolů jako listí na podzim. Nemohla jsem ho tak nechat. Seděl naproti mně, nepřítomným pohledem bloudil po místnosti, přičemž mu zářily oči jako lampióny. Byla jsem mladá a zaslepená láskou tak moc, že jsem s ním zůstala i přesto, že byl závislý na pervitinu. Pořád cítím ten pocit nejistoty a chladu, když jsem usínala v náručí sjetého člověka. V téhle situaci jsem se zachovala špatně, já vím. Je to, jako kdyby byla velká bouřka a já se běžela schovat pod ten největší strom uprostřed louky, tak moc riskantní.

Drogy si s ním hrály jako vítr s větvemi stromů a já se mohla jen dívat na to, jak ničí sám sebe. Nechtěl pomoci, bránil se tomu, nechtěl přestat. Zatáhl do toho všeho i mě. Stala jsem se součástí toho pekla. Neudržela jsem se, nezvládla jsem to. Rodiče mě našli ležet na zemi ve stavu, ve kterém mě nikdy neměli vidět, a tak začal můj detox. Dny bez drog, cigaret a hlavně... dny bez toho chlapce.

Dokázala jsem to. Měla jsem okolo sebe lidi, co ve mě věřili, a díky nim jsem se dokázala dostat z neskutečných věcí. V první řadě jsem ale musela chtít sama. A já chtěla...

Toho chlapce jsem viděla asi 5 měsíců poté, co se mi to stalo. Myslela jsem, že moje láska k němu zmizela. Vždyť mi dal drogy a skoro mě zabil... Blbost, moje láska k němu tu zůstala ukrytá stejně jako pytlíček pervitinu v jeho šuplíku. Žádná loutka není volná, dokud miluje svoje provázky.

Později už to nebyl jen pervitin nebo extáze, ale to jsem zjistila, až když bylo pozdě. I ten nejsilnější strom jednou spadne. Nic netrvá věčně, nic.

Všechno to začalo jedním nevinným jointem a skončilo zlatou dávkou heroinu.

Tak jako po listí padají stromy, on padl pro pár nešťastných pocitů euforie. Jeho stín stojí každou noc u mé postele a jeho jméno ve mně bude navždy vyryté stejně jako jména dvou milenců vyrytá v kmenu stromu, jenž stojí v parku.

Katka Drhová, 9. A

Trocha poezie

V lavici sedím a tiše z okna hledím.
Hodiny tik ťak, tik ťak,
jen tak cvakají třídou plnou žáků.
Venku padají kapky deště
a já táži se, zda dnes vysvitne slunko ještě?

Odvrátím zrak od oken k hodinám.
V hlavě odpočítávám poslední minuty,
když slyším své jméno, že mám jít k tabuli.
Zděšeně se podívám a přemýšlím,
zda dobře vnímám.

Mnoho otázek zaznělo,
avšak ještě jedna zbývá!
A to: Kolik lidí Ameriku obývá?
Přes 900 miliónů, odpovím.
Zdali je to správně, to však netuším.

Učitel odpoví nadšeně,
že mé odpovědi jsou správné,
já však odcházím zděšeně.
Sednu do lavice a slyším,
jak chodbou rozléhá se zvuk školního zvonku.

Už se těším,
až budu ze třídy venku.

Hana Vávrová, 7. C

Byl jednou jeden chlap a ten byl jako drak.
Měl hlad jako vlkodlak a měl velký prak.

Ulovil mamuta a křičel na něj: „Hu ta hu ta!“
Měl hlas jako slavíček a byl to pěkný mužíček.

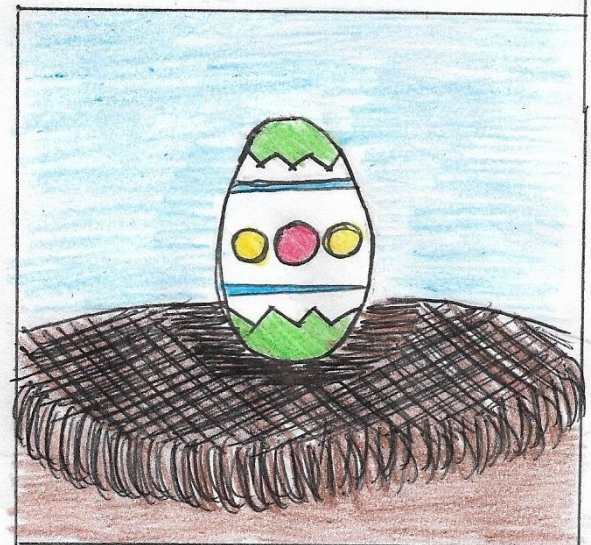
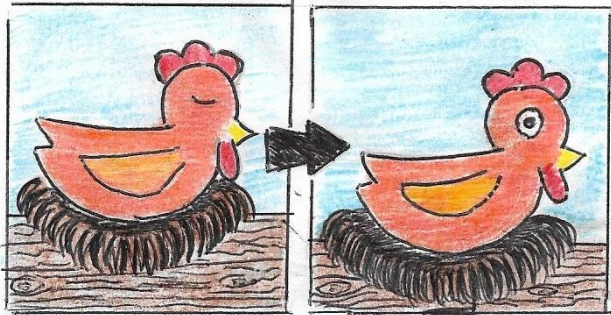
Markéta Hamplová, 8. C

Komiksové okénko

Velikonoční překvapení

Velikonoční VEJCE

VEŠELÉ VELIKONOCE

KONEC

KARCOOLKA

Byla jednou jedna zelená Karkulka,
která byla barvoslepiá. Myslela si, že nosí červený káčafak, ale
byl to zelený káčafak. Karkulka viděla celý svět červeně, a proto
i my budeme vyprávět tento příběh v červeně.

Jednou, když šla Karkulka
na babičku přes les, uviděla
brochu obětního vlka.
A šlo dobře už jí všichni říkali
Karcoolka, protože byla cool,
jelikož nikdo jiný se neodvážil
chodit přes les.

Kaf! Kaf! Já jsem hodný
vlkopravdn!

Ale já mám větší IQ
než ty, a tak vím,
že jsi celý vlk!!
XD

Vrrr!!!
leť se sním!!!

Repták
na sebe!!!

A od té doby už vlka nikdo nikdy neviděl.

Nalad' se na Velikonoce naš' spojovačkou

